

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupeného JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem se sídlem Divišova 882, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011, č. j. 2941/DS/2011/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2012, č. j. 51 A 9/2011 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Nový Bydžov, odboru dopravy (dále též „městský úřad“) ze dne 28. 12. 2010, č. j. D/050/10/MK, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 7. 6. 2010 okolo 9:50 hod na silnici II. třídy č. 327 v obci Zachrašťany, kde je nejvyšší povolená rychlost 50km/hod, jel rychlostí 70 km/hod (při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod), čímž porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a

o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za spáchání uvedeného přestupku městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 3.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] V záhlaví popsaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 51 A 9/2011 – 27, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že se žalovaný otázkou materiální stránky přestupku zabýval velice podrobným způsobem, a následně obsáhle citoval příslušné pasáže z rozhodnutí žalovaného, s nimiž se plně ztotožnil. V žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, se Nejvyšší správní soud sice zabýval materiálním aspektem přestupku, jednalo se však o kvalitativně zcela odlišný případ, kdy byla povolená rychlost překročena o 2 km/hod, zatímco v případě žalobce šlo o překročení rychlosti o 20 km/hod – již z tohoto důvodu jsou oba případy věcně nesouměřitelné.

[4] Zákon o silničním provozu žalobci jednoznačně ukládá jet v obci maximálně rychlostí 50 km/hod. Povinnosti stanovené uvedeným zákonem nelze v žádném případě zlehčovat či zkreslovat. Naopak tento zákon má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džunglí“. Krajský soud zdůraznil, že žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil velmi výrazně (minimálně o 20 km/hod), což mělo za následek velice reálné nebezpečí pro zdraví, život a majetek žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu v obci. Je jen žalobcovým štěstím, že během jízdy nedošlo k žádné nehodě. Ostatně z jeho vyjádření plyne, že se v daném úseku komunikace s chodci dříve nesetkával – o to horší mohl nastat následek, pokud by se pro žalobce stalo něco neočekávaného. Porušení zákonné povinnosti takovým způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se mýlí, pokud dovozuje, že pouhé ohrožení zájmu chráněného zákonem nestačí. Naopak podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích postačuje k naplnění materiální stránky přestupku i jen ohrožení chráněného zájmu. Pokud žalobce skutečně nechápe, že svou vysokou rychlostí v obci ohrožoval sebe i své okolí, je jen otázkou, zda je v pořádku, že disponuje řidičským oprávněním.

[5] Krajský soud doplnil, že žalobcem navržené důkazy ke zjištění míry provozu na komunikaci v inkriminované době, způsobu zastavěnosti obce podle územního plánu či požadavek na opatření zprávy o viditelnosti nebylo nutné provádět – jejich provedení by bylo pro posouzení celé věci nadbytečné. Žalovaný všechny návrhy na provedení důkazů ve svém rozhodnutí uvedl – byl si jich tedy vědom. Je sice pravdou, že se v odůvodnění rozhodnutí k těmto návrhům nijak podrobně nevyjádřil, přesto je z jeho odůvodnění zřejmé proč. Tento drobný procesní nedostatek však neměl vliv na věcnou správnost rozhodnutí žalovaného.

II. Kasační stížnost

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností.

[7] Stěžovatel považuje za základní pochybení krajského soudu při právním hodnocení věci skutečnost, že posuzoval naplnění materiálního znaku přestupku ve vztahu k nejvyšší povolené rychlosti v obci, tj. 50 km/hod. Takový postup by byl správný, pokud by bylo stěžovateli kladeno za vinu spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Tento zákon obsahuje tři skutkové podstaty spojené s překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci – do 20km/hod, od 20 km/hod a více a od 40 km/hod a více. V závislosti na výši překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci se tedy mění právní kvalifikace přestupku, se kterou mimo jiné souvisí i výše trestu, který lze za přestupek uložit. Tímto odstupňováním vyjádřil zákonodárce tzv. typový stupeň nebezpečnosti přestupku pro společnost – je tak zřejmé, že typová nebezpečnost přestupku pro společnost je jiná u přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2, bod 3 či bod 4 zákona o přestupcích, byť v každém případě půjde o překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.

[8] Dle stěžovatele konkrétní stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, tedy konkrétního jednání, které je obviněnému z přestupku kladeno za vinu, je třeba posuzovat ve vztahu ke konkrétní právní kvalifikaci jednání, ve které je vyjádřena typová nebezpečnost přestupku pro společnost, a nikoliv k nejvyšší povolené rychlosti v obci. V případě stěžovatele tak měl krajský soud hodnotit naplnění materiální stránky přestupku ve vztahu k hranici 70 km/hod v obci a nikoliv k hranici 50 km/hod v obci.

[9] V návaznosti na shora popsané nesprávné právní posouzení nebyly provedeny důkazy, jejichž provedení navrhoval stěžovatel k prokázání skutečnosti, že materiální znak přestupku nebyl naplněn.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se (před nabytím účinnosti zákona č. 40/2009 Sb.) řídila i trestnost trestných činů. Pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS.).

[12] V nyní posuzované věci stěžovatel nerozporuje naplnění formálních znaků přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích. Namítá však, že nebyla naplněna materiální stránka. Podle stěžovatele bylo namístě posuzovat konkrétní stupeň nebezpečnosti jednání pro společnost ve vztahu ke konkrétní právní kvalifikaci jednání, ve které je vyjádřena typová nebezpečnost přestupku pro společnost, nikoli k nejvyšší povolené rychlosti v obci, jak činí krajský soud.

[13] Zákon o přestupcích stanoví v § 2 odst. 1, že přestupkem je „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*“. Přestupkem tedy je takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné (srov. např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, publ. pod č. 18/2009 Sb. NS).

[14] Nejvyšší správní soud odkazuje dále na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „*Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.;* pozn. soudu – jde o zákon 140/1961 Sb., Trestní zákon, účinný do 31. 12. 2009*), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty*“ (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008). Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, kterého se ostatně dovolává i stěžovatel, uvedený právní závěr se obdobně uplatní i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako podle předcházející úpravy u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

[15] Nejvyšší správní soud v posledně zmíněném rozsudku konstatoval, že z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

[16] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že je zcela zřejmé, že čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.

[17] V nyní projednávané věci je předně nutno konstatovat, že jak správní orgány, tak krajský soud dostály požadavkům vyplývajícím se shora citované judikatury a naplněním materiální stránky přestupku kladeného stěžovateli za vinu se zabývaly. Městský úřad k této otázce uvedl, že se stěžovatel tím, že v obci Zachrašťany překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy o 20 km/hod nechoval bezpečně vůči své osobě a případným účastníkům silničního provozu. K silnici II. třídy č. 327 v předmětné obci přiléhají nemovitosti, pozemky s nájezdy na tuto komunikaci a v této obci se nenachází chodník, tudíž chodci musí ke své potřebě k přilehlé autobusové zastávce využívat tuto silnici. Tímto by měl obviněný při průjezdu touto obcí, která mu je dle jeho vyjádření dobře známa, dbát zvýšené opatrnosti i pokud se v době podezření ze spáchání přestupku v daném úseku žádný chodec nenacházel. Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu dále zjistil, že městský úřad při popisu oblasti, ve které došlo ke spáchání přestupku, vycházel z fotodokumentace pořízené městským úřadem formou úředního záznamu pro účely probíhajícího řízení o přestupku.

[18] Též žalovaný se obsáhle a podrobně zabýval otázkou naplnění materiální stránky deliktu (srov. s. 4 – 6 rozhodnutí žalovaného). Konstatoval, že § 22 přestupkového zákona má za cíl zajistit dodržování právních předpisů vztahujících se k bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Určuje-li § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Stěžovatel svým jednáním porušil chráněný zájem, kterým je organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy (označení obce) a z obecné úpravy, individuálně pak zájem nejen těch, kteří splnili dané podmínky, tedy pro jízdu v obci respektovali § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potenciálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích (tzv. právo omezené důvěry). Stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci minimálně o 20 km/hod, tedy minimálně o 40 %, z čehož je zřejmý bezohledný způsob jízdy, kterým by mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Žalovaný zdůraznil nebezpečnost jednání stěžovatele, který hrubým způsobem porušil dovolenou rychlost, byť překročením rychlosti naplnil formální stránku předmětného přestupku samou spodní hranicí. Stěžovatel nemohl z důvodu překročení rychlosti ovládat motorové vozidlo tak, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (i nepředpokládané) a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní.

[19] Krajský soud při posuzování materiální stránky přestupku aproboval úvahy správních orgánů a učinil obdobné závěry. Opětovně zdůraznil, že věc, která byla řešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, se týkala překročení rychlosti o pouhé 2 km/hod, což zcela vysvětluje snahu o co nejdůkladnější rozbor materiální stránky přestupku, zatímco případ stěžovatele je diametrálně odlišný, neboť ten překročil povolenou rychlost v obci o 40 %. Krajský soud uvedl, že zákon o silničním provozu ukládá jet v obci maximálně rychlostí 50 km/hod, přičemž stěžovatel tuto rychlost překročil minimálně o 20 km/hod, což mělo za následek velice reálné nebezpečí pro zdraví život a majetek žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu v obci. Nadto z jeho vyjádření plyne, že se v předmětné obci dříve s chodci nesetkával – o to horší by mohl nastat následek, pokud by se stalo něco

neočekávaného. Porušení zákonné povinnosti takovým způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

[20] Stěžovatel, stručně řečeno, nesouhlasí se způsobem, jakým bylo posuzování materiální stránky přestupku provedeno, resp. s hranicí, kterou vzaly správní orgány (a následně i soud) za rozhodnou pro zkoumání míry porušení zákonem chráněného společenského zájmu.

[21] Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích. Na základě citovaného ustanovení se přestupku dopustí ten, *kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h^{-1} a více nebo mimo obec o 30 km.h^{-1} a více.*

[22] Zvláštním právním předpisem je zde zákon o silničním provozu. Ten v § 18 odst. 4 stanoví, že řidič smí jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/hod, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/hod.

[23] Jak zmiňuje i stěžovatel, přestupkový zákon obsahuje celkem tři různé skutkové podstaty [§ 22 odst. 1 písm. f) body 2 až 4], jejichž objektivní stránka v sobě vždy zahrnuje porušení povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[24] Kromě shora citovaného § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 se jedná o § 22 odst. 1 písm. f) bod 2, podle kterého se přestupku dopustí ten, *kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km.h^{-1} a více nebo mimo obec o 50 km.h^{-1} a více,* a o § 22 odst. 1 písm. f) bod 4, podle kterého se přestupku dopustí ten, *kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km.h^{-1} nebo mimo obec o méně než 30 km.h^{-1}.*

Doktrína trestního práva vymezuje skutkovou podstatu jako „*souhrn objektivních a subjektivních znaků, které určují jednotlivé druhy trestných činů a odlišují je od sebe navzájem. Někdy jsou v této souvislosti více zdůrazňovány typové znaky trestného činu určitého druhu, které jsou typické pro nebezpečnost činu tohoto druhu pro společnost (tzv. typová nebezpečnost), a skutková podstata trestného činu je pak definována jako souhrn typových znaků, kterými se od sebe odlišují různé typy (druhy) trestných činů (vyzvědačství, vražda, krádež a jiné)*“ [Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestník zákon, 6. vydání. Praha: C.H.Beck, 2004, s. 13]. Skutkové podstaty se pak dělí na *základní*, které obsahují souhrn běžných znaků dané skutkové podstaty, *kvalifikované*, které mimo běžných znaků obsahují navíc jeden nebo více kvalifikujících znaků, což má za následek použití vyšší trestní sazby, a *privilegované*, které mimo běžných znaků obsahují navíc jeden nebo více privilegujících znaků, což vede k použití nižší trestní sazby (podle Šámal, P., Púry, F., Rizman, S., c.d., tamtéž).

[25] Shora popsaná ustanovení přestupkového zákona související s překročením nejvyšší dovolené rychlosti je nutno vnímat tak, že upřesňují či zdůrazňují zvláštní varianty porušení obecné povinnosti stanovené zvláštním právním předpisem – zákonem o

silničním provozu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 27/2009 – 80). Je zde tedy základní skutková podstata, jejímiž typovými formálními znaky společnými pro všechny tři skutkové podstaty jsou: jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž se toto jednání odehrává v provozu na pozemních komunikacích a při řízení vozidla. Těmito formálními znaky je přestupek určitého druhu (zde přestupek spočívající v nerespektování nejvyšší povolené rychlosti) odlišen od přestupků ostatních. Kromě základní skutkové podstaty zákon o přestupcích zavádí dvě skutkové podstaty kvalifikované, jejichž formální znaky jsou kromě shora uvedených typových znaků doplněny o znaky kvalifikující (stanovení vyšší hranice překročení rychlosti), které odůvodňují použití vyšší trestní sazby (srov. § 22 odst. 6 až 8 zákona o přestupcích) z důvodu zvýšené společenské nebezpečnosti takového jednání. I tyto „kvalifikované“ skutkové podstaty však stále směřují k ochraně téhož zájmu společnosti, který je vysloven již ve skutkové podstatě základní.

[26] Protože všechny tři skutkové podstaty směřují k ochraně téhož zájmu společnosti vyjádřeného totožnou hranicí maximální povolené rychlosti, je zjevné, že míra ohrožení zájmu společnosti musí být proto posuzována vzhledem k základnímu chráněnému zájmu, tedy ke stanovené maximální rychlosti, nikoli k jednomu z kvalifikujících znaků skutkové podstaty, jehož naplnění odůvodňuje toliko postih příslušného jednání sankcemi ve vyšším rozmezí, nikoli posun hranice pro hodnocení materiální stránky deliktu. V tomto ohledu je tedy argumentace stěžovatele nesprávná.

[27] Ostatně přijetím argumentace zastávané stěžovatelem by mohla nastat zcela absurdní situace – při jízdě v obci rychlostí 90 km/hod [tedy jednáním naplňujícím formální znaky při samé dolní hranici přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2] by se zkoumání materiální stránky odehrávalo právě ve vztahu k rychlosti 90 km/hod. Při nastoupení okolností uváděných stěžovatelem (měření prováděné na zcela přehledném místě po výjezdu ze zastavěného území obce) by správní orgán byl nucen konstatovat, že materiální stránka je oslabena natolik, že jednání nemůže být kvalifikováno jako přestupek. Naopak při jízdě obcí např. rychlostí 51 km/hod by se při nenastoupení zmíněných zvláštních okolností o přestupek jednat muselo. Takový výklad nejen, že je zcela absurdní, ale nadto popírá samotný účel dané právní úpravy – tedy ochranu hodnot, na kterých má společnost zájem, konkrétně ochranu bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

[28] V souzené věci tedy správní orgány, ani krajský soud nepochybily, posuzovaly-li materiální stránku stěžovatelova deliktu vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené zákonem o silničním provozu pro jízdu v obci, nikoli k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty přestupku spáchaného stěžovatelem, tedy 70 km/hod. Zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích stěžovatel ohrozil velmi výrazně a správní orgány i krajský soud správně dovodily, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla zjevně naplněna. Jednání stěžovatele proto bylo lze kvalifikovat jako přestupek. V konkrétním případě stěžovatele totiž stupeň nebezpečnosti přesáhl dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, resp. nelze říci, že by jednání stěžovatele neodpovídalo ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům přestupku této skutkové podstaty (srov. rozhodnutí NS ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).

[29] Skutečnost, že jeden z formálních znaků spáchaného přestupku byl naplněn při jeho samé spodní hranici, mohly správní orgány zohlednit při stanovení výše sankce (což ostatně, jak vyplývá z jejich rozhodnutí, učinily, neboť přihlížely ke způsobu a okolnostem spáchání přestupku). Stěžovatel v průběhu řízení před správními orgány, ani před krajským soudem proti výši uložené sankce nebrojil. Jeho procesní obrana byla po celou dobu postavena na tvrzení, že jeho jednání nebylo možno jako přestupek vůbec kvalifikovat. Teprve až v řízení o kasační stížnosti předestřel novou argumentaci, podle které jeho jednání zjevně naplnilo formální a materiální stránku jiného přestupku – dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích. S ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. se však Nejvyšší správní soud touto otázkou nemohl věcně zabývat a dotčenou námitku stěžovatele bylo na místě odmítnout jako nepřípustnou.

[30] Stěžovatel také namítal, že z důvodu nesprávného právního posouzení nebyly správními orgány a krajským soudem provedeny navrhované důkazy.

[31] Vzhledem ke shora uvedenému je i tato kasační námitka nedůvodná. Správní orgány i krajský soud byly schopny posoudit naplnění materiální stránky deliktu i bez stěžovatelem navrhovaných důkazů. Není proto nesprávný jejich postup, kterým provedení důkazů odmítly s poukazem na jejich nadbytečnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, současně neshledal, že by napadený rozsudek krajského soudu trpěl vadami, ke kterým by musel ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 přihlédnout z úřední povinnosti. Proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu